

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Christiansborg
1240 København K
Danmark

Dato: 20. marts 2025
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Tobias Peter Jessen
Sagsnr.: 2025-02425
Dok.: 3630651

Besvarelse af spørgsmål nr. 434 (Alm. del) fra Folketingets Socialudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 434 (Alm. del), som Folketingets Socialudvalg har stillet til justitsministeren den 21. februar 2025. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikke-medlem af udvalget (MFU) Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Peter Hummelgaard

/

Morten Schaumburg-Müller

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 434 (Alm. del) fra Folketingets Socialudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, om ministeren vil ændre forældelseslovens § 3, stk. 5, så at nuværende, tidligere og fremtidige anbragte børn og unge får bedre mulighed for at føre sager om svigt, fejl, overgreb eller andre forhold under deres anbringelse?”

Svar:

1. Forældelsesloven regulerer forældelse af fordringer på penge eller andre ydelser, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov, jf. forældelseslovens § 1.

Virkningen af forældelse er, at fordringshaveren mister sin ret til at kræve opfyldelse, dvs. at fordringen falder bort. Hovedformålet med forældelsesreglerne er at tilskynde til, at sager indledes på et tidspunkt, hvor det stadig er muligt at løfte bevisbyrden. Det skyldes, at muligheden for at føre bevis forringes med tiden både for den, der mener at have et krav, og for den, der bestrider kravet.

Den almindelige forældelsesfrist er 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. Fristen regnes som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren kan kræve at få fordringen opfyldt, dvs. forfaldstidspunktet, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1. For fordringer på erstatning eller godtgørelse for skade forvoldt uden for kontrakt regnes fristen fra tidspunktet for skadens indtræden, jf. forældelseslovens § 2, stk. 4. Den almindelige forældelsesfrist suppleres af en absolut forældelsesfrist, som i almindelighed er 10 år regnet fra forfaldstidspunktet, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 4, dog 30 år fra den skadevoldende handling ophør for bl.a. personskade, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1. Retsvirkningen af den absolutte forældelsesfrist er, at en fordring altid falder bort på dette tidspunkt – også hvis forældelsen har været suspenderet pga. fordringshaverens ukendskab til fordringen eller skyldneren, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2.

2. Særlige hensyn kan begrunde, at der ikke skal gælde en forældelsesfrist. Det er tilfældet i forhold til krav på erstatning eller godtgørelse, som udspringer af, at en forvaltningsmyndighed har tilsidesat lovbestemte forpligtelser over for en person under 18 år i forbindelse med overgreb begået over for denne, jf. forældelseslovens § 3, stk. 5. Disse krav forældes

ikke. Lovbestemte forpligtelser kan f.eks. være forpligtelser efter den sociale lovgivning eller forpligtelser, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Ved overgreb forstås strafbare handlinger, som er omfattet af straffelovens kapitel 24-26 (seksualforbrydelser, forbrydelser mod liv og legeme samt forbrydelser mod den personlige frihed) og straffelovens § 210 om incest og § 213 om vanrøgt.

Efter forarbejderne til forældelsesloven er baggrunden herfor bl.a., at en eventuel erstatningssag ikke vil opstå, før overgrebene kommer for en dag, hvilket ofte først vil ske, når barnet er blevet voksent, da barnet typisk først på dette tidspunkt vil være i stand til at reflektere over overgrebene og over myndighedernes ansvar i forbindelse hermed, jf. bemærkningerne til lovforslag nr. L 31 som fremsat den 4. oktober 2017.

3. Børn og unge, der er placeret i offentlig omsorg uden for hjemmet, er i en særligt sårbar situation. Det er i den forbindelse afgørende, at myndighederne lever op til deres ansvar, og der skal ikke herske nogen tvivl om, at jeg ser med meget stor alvor på sager, hvor myndighederne ikke har formået at efterleve ansvaret.

Det er vigtigt, at de børn og unge, som er blevet udsat for myndighedssvigt, kan få taget stilling til f.eks. krav på erstatning, og det sikrer de nuværende forældelsesregler. Situationen i dag er således, at forældelsesfristen ikke gælder i sager, hvor en forvaltningsmyndighed har svigtet et barn eller en ung, der har været udsat for overgreb, og reglerne afspejler dermed også, at der lægges betydelig vægt på hensynet til barnet eller den unge. Dette gælder, uanset om der er tale om anbragte børn og unge.